

Albă ca Zăpada și cei șapte pitici 2

Pelerina fermecată 6

Degețica 10

Povestea lui Repezilă 14

Lăptuca, fata cu părul bălai 18

Cei trei purceluși 22

Ridichea uriașă 26

Petrică și lupul 30

ALBĂ-CA-ZĂPADA ȘI CEI ȘAPTE PITICI

A fost odată o mică prințesă pe care o chema Albă-ca-Zăpada și care locuia într-un castel, împreună cu tatăl ei, regele, și cu mama ei vitregă, regina. Anii treceau, Albă-ca-Zăpada creștea și se făcea tot mai frumoasă, iar regina devenea tot mai pizmașă pe fiica ei vitregă! În fiecare zi, regina intra în camera ei de taină

și întreba o oglindă fermecată:

– Oglindă-oglinjoară, cine-i cea mai frumoasă din țară?

O vreme, de fiecare dată când era întrebată, oglinda îi răspundea:

– Tu, regina mea, ești cea mai frumoasă din țară!

Dar veni și ziua în care oglinda îi zise:

– Ești frumoasă, regina mea, dar Albă-ca-Zăpada este și mai frumoasă decât tine!

Regina se mânie cumplit... Chemă la ea un vânător și-i porunci s-o ducă pe fată în pădure și acolo s-o omoare!

Aflând însă de planurile mașterei, fata fugi de la castel și căută scăpare în adâncul pădurii. Iar când se făcu noapte, se cuibări îndărătul unui buștean și adormi. Acolo o găsiră, a doua zi, cei șapte pitici care locuiau prin apropiere, într-o căsuță făcută parcă pentru păpuși.

După ce fata se trezi din somn și le povesti ce i se întâmplase, fiind de felul lor buni la suflet, piticii o poftiră să locuiască în căsuța lor.

Din ziua aceea, copila se îndeletnici cu dereticatul căsuței și cu gătitul. De fiecare dată când plecau la lucru, piticii nu uitau s-o povățuiască să nu care cumva să deschidă ușa vreunui străin. Curând însă, regina cea haină află de la oglinda fermecată că Albă-ca-Zăpada

trăiește și că a găsit găzduire în căsuța celor șapte pitici. Așa că, fiind și vrăjitoare, se prefăcu într-o bătrână, pregăti un coș cu mere otrăvite și plecă la căsuța piticilor. Albă-ca-Zăpada se milostivi de ea și, crezând că-i o băbuță săracă, îi cumpără merele. Apoi luă unul roșu aprins, mușcă din el și căzu la pământ ca secerată!

Mare a fost necazul piticilor atunci când, întorcându-se de la muncă, dădură peste copila care zăcea pe iarba din fața căsuței. Și, cum nu reușiră să o readucă în simțiri, piticii o crezură moartă. Așa că o așezară

într-un coșciug de cleștar, ca să-i poată admira și pe mai departe frumusețea, și o duseră într-o poieniță, nu departe de căsuța lor. Peste câteva zile, lângă piticii care o jeleau pe biata fată, se opri din drumul său un tânăr și chipeș prinț. Tânărul o îndrăgi pe Albă-ca-Zăpada și se rugă de pitici să-l lase să ducă sicriul la castelul său. Inimoșii pitici se îndurară de el și i-l dăruiră. Pe drum însă, slugile prințului scăpară sicriul din mâini. Din pricina zdruncinăturii, bucățica de măr sări din gâtul fetei. Ea își reveni în simțiri și cei doi tineri se îndrăgostiră pe dată. În scurt timp făcură și nunta. Și au trăit fericiți până la adânci bătrâneți!

